

www.conpolis.eu

Οι Βασικοί Σκοποί της Ομοσπονδίας εν συντομία:

- Η ενίσχυση των σχέσεων, η ανταλλαγή ιδεών και η αλληλεγγύη μεταξύ των ανά τον κόσμο Κωνσταντινουπολιτών.
- Η πρόσπιση και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ειδικότερα των δικαιωμάτων των Κωνσταντινουπολιτών, όπως αυτά προστατεύονται από τις διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις προστασίας δικαιωμάτων του ανθρώπου.
- Η συμπράσταση και υποστήριξη προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως

Ιούνιος 2024 Τεύχος 13/8

• Εκδήλωση στην Έδρα των ΟΗΕ στην Γενεύη, 20/6/2024, σ.1-21.

• Ομιλίας της Α.Θ.Π. για την προστασία θρησκευτικών ελευθεριών, σ.22-27.

• Ανακοινώσεις της Οιομκω 28-33.

Μηνιαία Ενημέρωση Οικουμενικής Ομοσπονδίας Κωνσταντινουπολιτών
Monthly Bulletin of the Ecumenical Federation of Constantinopolitans
Istanbulu Rumların Evrensel Federasyonu Aylık Bülteni

Ecumenical Federation of Constantinopolitans
Organization of a Side Event at the U.N. Headquarters in Geneva on the:
“The State’s obligation to guarantee reparations in
cases of minority rights violations: The case of the Greek Minority in Türkiye”

The event was held on June 20, 2024 in Geneva at the headquarters of the United Nations Organization by the Ecumenical Federation of Constantinople in collaboration with the Permanent Mission of Greece. The purpose of the event was to highlight the importance of the reparative and rehabilitative measures that states are obliged to take towards minorities and their members for violations of their rights, an issue of major importance for the Greek Orthodox Minority of Istanbul.

The event was attended by 40 representatives of the UN member states and 15 persons of the Greek Community of Switzerland.

In his introductory remarks, the head of the Permanent Representation of Greece, Ambassador Ioannis Gikas, referred to the vital issues the Greek Minority is facing and their causes. He particularly emphasized the importance of restoring her rights and the need to adopt measures to remedy past violations.

Prof. Nikolaos Ouzounoglou, President of EcFeCon, taking the floor, referred to the importance of establishing binding rules, within the framework of Human and Minority Rights law, that would ensure the adoption of rehabilitation measures, especially for Minorities that have suffered violations of their rights on a massive scale, to such an extent that their existence in their native land is threatened. Prof. Uzunoglu referred to the specific proposals submitted by EcFeCon to the Governments of Turkey in the last 10 years, noting that little progress has been made in their implementation and stressing that the most important thing is for Turkey, as a state, to support the repatriation of the new generation of Constantinopolitans, as the only measure that would effectively prevent the annihilation of the Greek Minority in Constantinople, in a few years.

Dr. Marcus Hunter, Professor of Sociology, University of UCLA (USA), in his speech stated that persecutions against minorities have consequences for the whole society and emphasized that in states where persecutions took place against minority citizens, remedial measures are especially important for all. Particularly important was the speaker's observation about the similarities of the Pogrom of May 30-31, 1920, in Tulsa, Oklahoma against the African-American community with the Pogrom of September 6-7, 1955 in Istanbul against the Greek community. In conclusion the speaker emphasized: May the truth in its fullest measure serve as a new beacon to guide us in the deliberate and collective effort required to build the world, we know is possible. A world where we embrace and accept the hurts of the past, noticing it, not to blame or shame, but instead to build and create a new infrastructure of love and freedom that balances and replaces the old, existing systems of racism and of human hierarchy, with systemic equality and humanity. To work constantly to restore and reconcile the consequences of past sins, as countries and as people, to whom we owe it, even though they are no longer with us.

Journalist Ayşegül Sert, recalled her family's own memories of the time they lived in Istanbul, which has a centuries-old multi-cultural tradition. She elaborated on her positions citing four examples of members of the Greek Community who suffered their unjust expatriation and presented the consequences that such human catastrophe had on the wider society of Constantinople. She concluded her presentation by emphasizing the importance of EcFeCon's proposals to prevent the complete annihilation of the Greek minority in Istanbul.

The event closed with the intervention of Mrs. Georgia Aimilia Voulgari, member of the Board of EcFeCon, who emphasized the importance of taking positive measures to support the repatriation of the new generation of Constantinopolitans, to prevent the annihilation of the Greek Minority and highlighted the legal dimensions of the issue. Finally, she mentioned the significance of the recent decision of the Supreme Constitutional Court of Turkey on the non-holding of elections for three decades in the Minority Balikli Greek Foundation (Istanbul), ruling in favour of the petitioners. The Court reasoned on the right of citizens to participate in associations, which is of particular importance especially for minorities, imposing a series of positive obligations upon the state, and acknowledged the relation of such right to social cohesion in a healthy society.

Ημερίδα στην Έδρα του ΟΗΕ στη Γενεύη με τίτλο

«Η υποχρέωση των κρατών να εξασφαλίσουν επανορθώσεις στην περίπτωση παραβιάσεων δικαιωμάτων μειονοτήτων:

Η περίπτωση της Ελληνικής Μειονότητας της Τουρκίας»

Η εκδήλωση πραγματοποιήθηκε την 20 Ιουνίου 2024 στην Γενεύη στην έδρα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών από την Οικουμενική Ομοσπονδία Κωνσταντινουπολιτών σε συνεργασία με την Μόνιμη Αντιπροσωπεία της Ελλάδος. Σκοπός της εκδήλωσης ήταν να αναδείξει τη σημασία των επανορθωτικών και αποκαταστατικών μέτρων που υποχρεούνται να λάβουν τα κράτη προς τις μειονότητες και τα μέλη τους για παραβιάσεις των δικαιωμάτων τους, ζήτημα Μείζονος σημασίας για την Ελληνορθόδοξη Μειονότητα της Κωνσταντινούπολης.

Στην εκδήλωση συμμετείχαν 40 εκπρόσωποι από τα κράτη μέλη του ΟΗΕ και 15 από την Ελληνική Κοινότητα της Ελβετίας.

Στις εισαγωγικές του παρατηρήσεις ο επικεφαλής της Μόνιμης Αντιπροσωπείας της Ελλάδος, Πρέσβης κ. Ιωάννης Γκίκας αναφέρθηκε στα ζητήματα ζωτικής σημασίας που αντιμετωπίζει η Ελληνική Μειονότητα και στις αιτίες που τα προκάλεσαν. Ιδιαίτερως τόνισε τη σημασία της αποκατάστασης των δικαιωμάτων της και την ανάγκη υιοθέτησης μέτρων θεραπείας των παραβιάσεων που έχει υποστεί για δεκαετίες.

Στην συνέχεια ο Νικόλαος Ουζούνογλου, Πρόεδρος της ΟιομΚω αναφέρθηκε στη σημασία της θέσπισης δεσμευτικών κανόνων, στο πλαίσιο του δικαίου προστασίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Μειονοτήτων, οι οποίοι να διασφαλίζουν τη λήψη μέτρων θεραπείας και αποκαταστάσεως ιδίως για τις Μειονότητες οι οποίες έχουν υποστεί μαζικής κλίμακας παραβιάσεις των δικαιωμάτων τους, σε βαθμό τέτοιο, ώστε να απειλείται η συνέχιση της ύπαρξής τους στον φυσικό τους χώρο (γενέτειρα γη). Ο κ. Ουζούνογλου αναφέρθηκε στις συγκεκριμένες προτάσεις τις οποίες υποβάλλει η ΟιομΚω τα τελευταία 10 χρόνια προς τις Κυβερνήσεις της Τουρκίας, σημειώνοντας ότι έχει σημειωθεί ελάχιστη πρόοδος στην υλοποίησή τους και τονίζοντας ότι κυριότερο όλων είναι η Τουρκία, ως κράτος, να υποστηρίξει τον επαναπατρισμό της νέας γενιάς Κωνσταντινουπολιτών, ως το μοναδικό μέτρο το οποίο μπορεί να αποτρέψει τον αφανισμό της Ελληνικής Μειονότητας στην Κωνσταντινούπολη, σε μερικά χρόνια.

Ο Καθηγητής Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου UCLA (ΗΠΑ), κ. Marcus Hunter στην ομιλία του ανέφερε ότι οι διωγμοί κατά των μειονοτήτων έχουν συνέπειες σε όλη την κοινωνία και τόνισε την ιδιαίτερη σημασία που έχει, για το σύνολο των πολιτών, τα κράτη στα οποία εκδηλώθηκαν διωγμοί κατά των μειονοτήτων να αναλάβουν την υποχρέωση λήψης επανορθωτικών μέτρων. Ιδιαίτερα σημαντική υπήρξε η παρατήρηση του ομιλητή για τις ομοιότητες του Πογκρόμ της 30-31 Μάϊου 1920 στην Tulsa της πολιτείας της Oklahoma κατά την Αφροαμερικανικής κοινότητας με το Πογκρόμ της 6-7 Σεπτεμβρίου 1955 στην Πόλη κατά της Ελληνικής κοινότητας. Στο συμπέρασμα ο ομιλητής τόνισε: Είθε η αλήθεια στον μέγιστο βαθμό να χρησιμεύσει ως ένας νέος φάρος που θα μας καθοδηγήσει στη σκόπιμη και συλλογική προσπάθεια που απαιτείται για να οικοδομήσουμε τον κόσμο που γνωρίζουμε ότι είναι εφικτός. Ένας κόσμος όπου αγκαλιάζουμε και δεχόμαστε τις βλάβες του παρελθόντος, παρατηρώντας το, όχι για να κατηγορούμε ή για να ντρεπόμαστε, αλλά, αντίθετα, για να οικοδομήσουμε και να δημιουργήσουμε μια νέα υποδομή αγάπης και ελευθερίας που ισορροπεί και αντικαθιστά τα παλιά, υπάρχοντα συστήματα ρατσισμού και ανθρωπίνης ιεραρχίας, με συστημική ισότητα και ανθρωπιά. Για να εργαζόμαστε συνεχώς προκειμένου να αποκαταστήσουμε και να συμφιλιώσουμε τις συνέπειες των αμαρτιών του παρελθόντος, ως χώρες και ως άνθρωποι, στους οποίους το οφείλουμε, μολονότι δεν είναι πλέον μαζί μας.

Η δημοσιογράφος Aysegül Sert, ανέτρεξε στις δικές μνήμες από την οικογένειά της τον καιρό που κατοικούσαν στην Πόλη, η οποία έχει παράδοση πολιτισμών πολλών αιώνων. Ανέπτυξε τις θέσεις της επικαλούμενη τέσσερα παραδείγματα Ρωμαίων οι οποίοι υπέστησαν τον άδικο εκπατρισμό τους και παρουσίασε τις συνέπειες αυτής της ανθρώπινης καταστροφής στην ευρύτερη κοινωνία της Κωνσταντινούπολης. Έκλεισε την τοποθέτησή της τονίζοντας τη σημασία των προτάσεων της ΟιομΚω για την αποτροπή του ολοκληρωτικού αφανισμού της Ελληνικής μειονότητας της Πόλης.

Η εκδήλωση έκλεισε με την παρέμβαση της κυρίας Γεωργίας Αιμιλίας Βούλγαρη, μέλους του Δ.Σ. της ΟιομΚω, η οποία τόνισε τη σημασία της λήψης θετικών μέτρων υποστήριξης του επαναπατρισμού της νέας γενιάς Κωνσταντινουπολιτών προς το σκοπό της αποτροπής του αφανισμού της Ελληνικής Μειονότητας και ανέδειξε την νομική διάσταση του ζητήματος. Τέλος ανέφερε τη σημασία της πρόσφατης απόφασης του Ανώτατου Συνταγματικού Δικαστηρίου της Τουρκίας για την μη-διενέργεια εκλογών για τρεις δεκαετίες στο Ομογενειακό Ίδρυμα Βαλουκλή, στην οποία έγινε δεκτό ότι το δικαίωμα των πολιτών να συμμετέχουν σε ενώσεις, το οποίο έχει ιδιαίτερη σημασία ιδίως για τις μειονότητες, επιβάλλει στο κράτος μια σειρά από θετικές υποχρεώσεις, και συναρτάται με την κοινωνική συνοχή σε μια υγιή κοινωνία.

KEY NOTE SPEECH IN THE EVENT AT U.N. GENEVA

“On behalf of the National Minorities who are the Global Majority”

Dr. Marcus Anthony Hunter

This is a story of uprooted trees; trees rooted deeply in ancient lands. Trees pulled from the ground or chopped where they stood. When an uprooted tree's roots are exposed too long, or it is pulled out of the earth without enough care the trauma can kill the tree or leave lasting

illness and scars. The loss of the trees and their roots destabilizes the ecosystem and robs it of the rich history its presence reflects, hurting the earth in the process. Practiced over centuries, the European slave trade uprooted millions of Black African peoples breaking their connection to home, family, traditions, and customs. An iron bit was placed into the mouths of enslaved people, preventing them from speaking, laughing, talking, and smiling. As small of a loss as a smile may seem, a person's smile is the biological and anatomical anchor of their Thymus gland system, which boosts, determines, and organizes a healthy immune system. By stealing the joy smiling brings, the bit also destroys the body from the inside out. The bit and the ship ensured that many Black women, men, girls, and boys perished from disease and illness. Therefore, those alive today are the descendants of those who survived despite the bit's attempt to block their smile and the access to their birthright of happiness it affords. It is here, within this truth, when smiles and joy and home and family and labor were stolen and lost, where the premise of an expanded reparations framework resides.

Our minds and hearts are not prepared to take in the sheer volume of the terror, yet they must. If we desire a world, or even a nation, better and more humane than the one we

inherited, we must confront and understand the past. Not so that we get lost under its weight. Instead, so we may see that humanity is something shared and there are no clean hands.

Freedom is both large and small. Large freedoms lost like language, family, autonomy, and land are undoubtedly important. But so too are the small freedoms lost, like the ability to smile. Unfortunately, these small freedoms are often eclipsed to repair and retrieve the bigger ones lost. Any idea of repair and restoration from slavery must recognize all the freedoms lost, especially the small ones because as the wisdom of the elders holds: "Little things add up to big things."

What started off as an academic research project transformed into something more. Conveying what I have learned in my journey required that I speak to you from the center of my heart's mind to connect with your heart and the imagination, for that is where actual change is possible. For if anything about the experience of African Americans and the Greek-Orthodox Minorities of Istanbul is true, then anything is possible. All we genuinely live are stories—the ones we create, the ones created for us, and the ones kept secret. A nation, the USA and Turkey, are not just a set of states, cities, territories, laws, cultures, and customs. A nation is first and foremost a story, a collection of ideas and imagination. When and where you enter the nation's story does not preclude the narrative that has already taken shape and too often includes piles and piles of unresolved and unreconciled harms, damage, and trauma.

Piles everywhere: P) political reparations, restorative and reparative historically informed advocacy transforming government and political representation and participation; I) intellectual reparations, the purposeful and public recognition and acknowledgment of the creations, inventions, and ideas of those victimized by regimes of oppression; L) legal reparations, restorative justice, and racial equity established and authorized in-laws and policies; E) economic reparations, pecuniary and/or monetary assistance, subsidy, restitution, and debt relief; S) social reparations, public education and overall restoration and repair of the social contract to end racism and mindsets premised on racial and ethnic hierarchy, thus affirming the dignity of human beings; S) spatial reparations, land healing inclusive of a

restorative and reparative geography of socioeconomic and political opportunity, particularly for those displaced and dispossessed by the preceding harms; and S) spiritual reparations, the purposeful and intentional recognition, representation, and recovery of the religious and spiritual cosmologies, practices, and beliefs harmed and lost. Within these seven forms of reparations, or P.I.L.E.S, we can unlock a new foundation and new pathway to truth, love, justice, and freedom in everywhere are heretofore radical reparations—a commitment to holding the states that sanctioned, constitutionalized, permitted, and authorized human hierarchy accountable to build a better more inclusive and beautiful world. Our divinely manifested and shared humanity has been the original promise and bond that subhuman bondage and human hierarchy distorts and desecrates. We can and must heed the Greek-Orthodox minority calls for comprehensive repair, healing, equity, and truth. As challenging as the work ahead may appear, it is nowhere near what our ancestors endured. If we can begin to acknowledge and unlearn the false premise that diminishes reparations simply as a financial or racial issue, then we achieve the new untapped radical awareness of it instead as what it truly is: A fundamental urgent human crisis in need of redress.

A world where subhuman bondage is present produces undeniable overlapping patterns. For example, in the 1920's the African American minority of the United States and the Greek Orthodox-minority of Istanbul found themselves in similar conditions. May 30 and May 31, the thriving Black Greenwood community of Tulsa became the site of what is perhaps the most horrific act of domestic terrorism in US History. After a false story of a Black man making a pass at a white woman spread through the city, mobs of White people seized upon the community, affectionately called Black Wall Street because of the abundant black prosperity, was razed, bombed, raped, robbed, and burned. Facilitated by police and the local government, this act of terrorism has only recently entered into the public consciousness as what is accurately was, a race massacre. Just last week, the Oklahoma Supreme Court decided to deny survivors and descendants their day in court.

As children, Mr. Hughes Van Ellis, Ms. Lessie Benningfield Randle, and Ms. Viola Fletcher

experienced the onset and aftermath of one of the nation's most devastating acts of domestic terrorism. To deny Tulsa Race Massacre survivors and descendants their day in court adds more preventable harm, injury, and trauma to a community that has more than earned justice and reparations. The federal government must act, providing support and facilitation to ensure that reparatory justice is finally served for the illegal destruction and desecration of Black Wall Street.

It is in this same period between the 1920's and the present that Turkey's Greek Orthodox community too found itself at the mercy of policies, laws, and secret agreements and arrangements that undid centuries of success and progress. In 1923, 2 years after the Tulsa Race Massacre, a policy of population exchange authorized and permitted the continuous attack and uprooting of the Greek-orthodox minority population and community that once totaled nearly 140,000, so much so that today that very group has been decimated to less than 1000. Like the practice of Jim Crow in the US, laws such as the 1932 Law on Professions in Turkey led to a massive disappearance, and voluntary and involuntary migration of Greek Minorities. Work camps soon followed mirroring the forced internment camps Tulsa race Massacre survivors and Japanese Americans found themselves bounded within. Like their African American counterparts, throughout the 1950's and 1960's, policies and practices prevented them from living full lives, being singers, actors, and elected officials.

Το Πογκρόμ στην Tulsa Oklahoma 30-31 Μαΐου 1921

Indeed, ever more overlapping patterns between the African American and Greek minority context can take us back to the mid-19th Century where provisions created restrictions on military service, demonstrating an inordinate patience these communities have shown. If we look to the 1860's forward, we will find that these populations have waited for more than 83 millions minutes for repair, restoration, truth, acknowledgement, apology, and healing.

When Black people were chained, held captive, tortured, kidnapped, raped, bought, and sold, our collective humanity was too. When the Greek minority were interned, taxed, blocked, pushed aside, ignored, disparaged, so too was our collective humanity. Slavery and human hierarchy are not just an aspect of American, Turkish, and global history; it is a founding premise of the current human condition. Therefore, a radical reparative justice frame is always already based on rescuing and restoring the soul of humanity.

We can return the system into balance. What is distorted can always be healed, for it is an underlying pain that hides and controls our sense of the future, revealing only unverified and useless fears of one another.

Yet, whenever the word and debates about reparations come up, it is undoubtedly not about the fact of systemic subhuman bondage. Instead, it invariably becomes a debate about money. Questions about who should be paid, why they should be paid, and how much should be paid round out the usual debate. But what if those are the wrong questions centered around a false premise? Bubbling just beneath the surface of the reparations debate is a real though an unspoken combination of worry and fear. A worry that dredging up the past threatens the thin braided fabric woven to hold all the quilt panels called the United States of America together. Many of the fears tend to emanate from presumed pathologies and dysfunctions believed about Black people. How will they spend the money? What will they buy?

Even when coming from an innocent perspective, these questions treat money as one-dimensional rather than a multi-faceted object. Money is time. Money is currency. Money is wealth. Money is Access. Money is energy. Money is memory. Money is history. Money is repairing. Money is recovery. Money is respect. Money is dignity. Money is truth. Money is healing. Money is restoration. Money is power. We must operate with the understanding and duty that reparations are also about restoring the spiritual damage. Until we live in a world where it is safe to advocate for peace without fear of death or defamation, we must collectively work together, support and love on each other to ensure that in our lifetime that systemic inequality, systemic violence, and systemic hate are counterbalanced by systemic equity, systemic inclusivity, and systemic shared human value and dignity. To achieve that world, we need radical reparations, a dynamically implemented and imagined set of repairs and renovations that by robustly addressing the sins of the past unlock the path to a freer, safer, and more just society. For, there are piles of debts to reconcile. There are piles of injuries to repair. And these piles must be sorted to reveal all the forms of reparations needed.

And we have the great fortune to enact remedies currently on the table that could serve as the beginnings of building out an infrastructure for systemic equity, systemic inclusivity, systemic shared humanity, systemic dignity, and systemic love. Only then will we be able to counter rather than continue to reify the opposing systems of exclusion and hate that remain alive thanks to centuries of ignorance, band-aid social policies, and refusal to lean into and embrace that slavery helped make America into a nation just as the Greek orthodox minority helped make Turkey a richly dynamic republic.

I stand before you like a tuning fork for the reverberating global quests and calls for equity, truth, reparations, healing, and transformation. We have created a world where we are made to spend most of our time persuading one another of our fundamental birthright to be happy. Happiness is not some sort of gift or privilege set aside by the creator for an elite chosen few or those who are willing to sacrifice the collective for individual and personal gain.

Happiness is a birthright. We must protest and activate and organize within ourselves to proclaim before ourselves that our undeniable divine connection has been violated time and time and time again. It is time to break this cycle. It is time to look into the mirror and see not just your reflection, but OUR reflection. You see, I have learned that this is what history is. A measure of time alchemized into a mirror that reflects back the truth, the lies, the secrets, the good, the bad, the ugly, and the indifference we have spread within and outside of ourselves.

And when our divine obligations to each other have been unfulfilled, ignored, and cast aside, we find ourselves in a world where preventable suffering, death, and pain cover our news pages, strike our communities and consciousness into diseased pieces of emptiness and hopelessness. We begin to see in ourselves and thus each other, the shame, fear, blame, and guilt reflected back in the mirrors of the past and present shaping a void where our future is left to reside. Please look around the room. And as you look around, ask yourself what exactly makes you so individually different from that which you see next to and across the room from you? How meaningful are the differences which you discover? I can tell you what I saw and what I see and what I hope we all know and understand: We are the last of the homo sapiens.

In the months leading up to this speech, I spent a great deal of time imagining this very room, and each of the faces that I would see. As I pictured this very moment, this gift, this present, I realized how the earth is so mighty that she hath brought us together no matter the distance of the lands we represent.

Instead, we inherit this earth and this present as a solid foundation to act on purpose with purpose in purpose. And our purpose is to repair and restore the violated covenants and that everyone's fundamental right to life, liberty, and the pursuit of happiness is not impeded nor blocked because of false value systems that sort humanity leaving humans to resort to terror, violence, and oppression of one another to secure their fundamental rights.

I think it is only right that I stand before you as an American citizen beseeching leaders of Turkey to be the lighthouse modeling what is possible elsewhere and apply the pressure the US does to everyone else to itself. I beseech you to repair and restore the lives and broken hearts of the Greek Orthodox minority. If you cannot offer reparations and healing in the ancient lands Turkey constitutes, how can we expect to see it happen in places younger in their history? Reparations happening anywhere, but especially in places like Turkey, South Africa, Australia, New Zealand, the Caribbean, and the United States of America are radical moves toward a future where love, justice, and freedom are no longer aspirations but are reality. This radical repair must happen. The future we all need and deserve requires it.

May the truth and what was possible serve as a new lighthouse to guide us into the purposeful and collective work needed to build the world we know is possible. A world where we embrace and accept the harms of the past leaning into it not to blame or shame.

Rather, to build and construct a new infrastructure of love and freedom that balances and replaces the old and existing systems of racism and human hierarchy with systemic equity and systemic humanity. continuously work to repair and reconcile the sins of a system, country, and people while long gone are still with us. If not us. Who? If not now. When?

All that you repair, you heal.

All that you heal, heals you.

The only lasting truth is love.

God is love.

Thank you.

Εικόνες από την Tulsa—Oklahoma 30-31 Μαΐου 1921

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΟΜΙΛΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΗΝ ΕΔΡΑ ΤΟΥ ΟΗΕ

«Εκ μέρους των Εθνικών Μειονοτήτων που αποτελούν την Παγκόσμια Πλειοψηφία»

Δρ. Marcus Anthony Hunter

Αυτή είναι μια ιστορία ξεριζωμένων δένδρων, δένδρων που ήταν ριζωμένα βαθιά σε αρχαία εδάφη. Δένδρων ξεριζωμένων από το έδαφος ή κομμένα εκεί που στέκονταν. Όταν οι ρίζες ενός ξεριζωμένου δέντρου είναι εκτεθειμένες για πολύ καιρό ή έξω από τη γη χωρίς αρκετή φροντίδα, το τραύμα μπορεί να σκοτώσει το δέντρο ή να αφήσει μόνιμες ασθένειες και ουλές. Η απώλεια των δέντρων και των ριζών τους αποσταθεροποιεί το οικοσύστημα και του αφαιρεί την πλούσια ιστορία που αντανακλά η παρουσία του, βλάπτοντας τη γη όταν συμβεί αυτό. Εφαρμόστηκε επί αιώνες, το ευρωπαϊκό δουλεμπόριο που ξερίζωσε εκατομμύρια μαύρων αφρικανικών λαών, σπάζοντας τη σύνδεσή τους με την πατρίδα τους, την οικογένεια, τις παραδόσεις και τα έθιμα τους. Μια σιδερένια μπουκιά τοποθετούνταν στο στόμα των σκλαβωμένων ανθρώπων, εμποδίζοντάς τους να μιλήσουν, να γελάσουν, να ψελλίσουν και να χαμογελάσουν. Όσο μικρή απώλεια κι αν φαίνεται ένα χαμόγελο, το χαμόγελο ενός ατόμου είναι η βιολογική και ανατομική άγκυρα του συστήματος του θυμικού αδένου του, το οποίο ενισχύει, καθορίζει και οργανώνει ένα υγιές ανοσοποιητικό σύστημα. Κλέβοντας τη χαρά που φέρνει το χαμόγελο, το κομμάτι καταστρέφει επίσης το σώμα από μέσα προς τα έξω. Η σιδερένια μπουκιά και τα πλοία οδήγησαν πολλές μαύρες γυναίκες, άνδρες, κορίτσια και αγόρια να πεθάνουν από αρρώστιες και ασθένειες. Επομένως, όσοι ζουν σήμερα είναι απόγονοι εκείνων που επέζησαν παρά την προσπάθεια της σιδερένιας μπουκιάς να εμποδίσει το χαμόγελό τους και την πρόσβαση τους στο εκ γενετής δικαίωμα της ευτυχίας που τους προσφέρει η ζωή. Είναι εδώ, μέσα σε αυτήν την αλήθεια, όταν τα χαμόγελα, η χαρά, το σπίτι, η οικογένεια και η εργασία κλάπηκαν και χάθηκαν, όπου βρίσκεται η προϋπόθεση ενός διευρυμένου πλαισίου αποζημιώσεων.

Το μυαλό και η καρδιά μας δεν είναι ακόμη προετοιμασμένα να δεχτούν τον τεράστιο όγκο του τρόμου, αλλά πρέπει. Αν επιθυμούμε έναν κόσμο, ή ακόμα και ένα έθνος, καλύτερο και πιο ανθρώπινο από αυτόν που εμείς κληρονομήσαμε, πρέπει να αντιμετωπίσουμε και να κατανοήσουμε το παρελθόν. Όχι για να χαθούμε κάτω από το βάρος του. Αντίθετα, μπορούμε να δούμε ότι η ανθρωπότητα είναι κάτι κοινό και δεν υπάρχουν καθαρά χέρια. Η ελευθερία είναι μεγάλη και μικρή. Χάθηκαν μεγάλες ελευθερίες όπως η γλώσσα, η οικογένεια, η αυτονομία και η γη είναι αναμφίβολα σημαντικές. Αλλά το ίδιο χάνονται και οι μικρές ελευθερίες, όπως η ικανότητα να χαμογελάς. Δυστυχώς, αυτές οι μικρές ελευθερίες

συχνά επισκιάζονται για να αποκτηθούν ξανά, ακόμα και να ανακτηθούν τα μεγαλύτερα που χάθηκαν. Οποιαδήποτε ιδέα θεραπείας και αποκατάστασης από τη σκλαβιά πρέπει να αναγνωρίζει όλες τις ελευθερίες που χάθηκαν, ειδικά τις μικρές γιατί όπως σοφά οι πρεσβύτεροι λένε: «Τα μικρά πράγματα αθροίζονται σε μεγάλα πράγματα».

Αυτό που ξεκίνησε ως ακαδημαϊκό ερευνητικό πρόγραμμα, μεταμορφώθηκε σε κάτι περισσότερο. Το να μεταφέρω αυτά που έμαθα στο ταξίδι μου απαιτούσε να σας μιλήσω από το κέντρο του μυαλού και της καρδιάς μου, για να συνδεθώ με την καρδιά σας και τη φαντασία σας, γιατί εκεί είναι δυνατή η πραγματική αλλαγή. Για αν κάτι σχετικά με την εμπειρία των Αφροαμερικανών και των Ρωμιών της Πόλης είναι αλήθεια, τότε όλα είναι πιθανά. Όλα τα γνήσια που ζούμε είναι οι ιστορίες—αυτές που δημιουργούμε, αυτές που δημιουργούνται για εμάς και αυτές που κρατάμε ως μυστικά. Ένα έθνος, οι ΗΠΑ και η Τουρκία, δεν είναι απλώς ένα σύνολο πολιτειών, πόλεων, εδαφών, νόμων, πολιτισμών και εθίμων. Ένα έθνος είναι πρώτα και κύρια μια ιστορία, μια συλλογή ιδεών και φαντασιών. Το πότε και πού μπαίνεις στην ιστορία του έθνους δεν αποκλείει την αφήγηση που έχει ήδη πάρει μορφή και πολύ συχνά περιλαμβάνει πολλούς σωρούς από ανοιχτές και χαίνουσες πληγές, ζημιές και τραύματα.

Σωροί παντού: Ε) πολιτικές επανορθώσεις, αποκαταστάσεις και μέτρα θεραπείας ιστορικά ενημερωμένη υπεράσπιση που μετασχηματίζει την διοίκηση και πολιτική εκπροσώπηση στη συμμετοχή, Π) πνευματικές αποζημιώσεις, η σκόπιμη και δημόσια αναγνώριση και αναγνώριση των δημιουργιών, των εφευρέσεων και των ιδεών όσων πέφτουν θύματα από καταπιεστικά καθεστώτα, Α) καθιέρωση νομικά αποζημιώσεων, αποκατάσταση δικαιοσύνης, φυλετική ισότητα και νομικές εξουσιοδοτήσεις και πολιτικές· Ε) οικονομικές αποζημιώσεις, χρηματική ή/και οικονομική βοήθεια, επιδότηση, αποκατάσταση και ελάφρυνση χρέους, Κ) κοινωνικές αποζημιώσεις, δημόσια εκπαίδευση και συνολική αποκατάσταση και επιδιόρθωση του κοινωνικού συμβολαίου για τον τερματισμό του ρατσισμού και των νοοτροπιών βασίζεται στη φυλετική και εθνική ιεραρχία, επιβεβαιώνοντας έτσι την αξιοπρέπεια των ανθρώπων, Χ) χωρικές επανορθώσεις, θεραπεία γης, συμπεριλαμβανομένης μιας αποκαταστατικής και επανορθωτικής γεωγραφίας κοινωνικοοικονομικές και πολιτικές ευκαιρίες, ιδιαίτερα για τους εκτοπισμένους που στερήθηκαν από πρόκληση βλαβών στο παρελθόν και Π) πνευματικές επανορθώσεις, οι επίσκοπώ και σκόπιμες αναγνωρίσεις, αναπαράσταση και ανάκτηση θρησκευτικών και πνευματικών κοσμολογιών, πρακτικές και πεποιθήσεις που κυνηγήθηκαν και χάθηκαν. Μέσα σε αυτές τις επτά μορφές των επανορθώσεων, ή ΣΟΡΩΝ, μπορούμε να ξεκλειδώσουμε ένα νέο θεμέλιο και ένα νέο μονοπάτι προς την αλήθεια, την αγάπη, την δικαιοσύνη και την ελευθερία παντού είναι μέχρι τώρα ριζικές αποζημιώσεις — μια

δέσμευση κρατώντας τα κράτη που ενέκριναν, θεσμοθετήθηκαν σε συντάγματα, επέτρεψαν και εξουσιοδοτούσαν την ανθρώπινη ιεραρχία υπεύθυνη για την οικοδόμηση ενός καλύτερου, πιο συμμετοχικού και όμορφου κόσμου.

Η ιερά εκδηλωμένη και κοινή ανθρωπιά μας ήταν η αρχική υπόσχεση και δεσμός που η απάνθρωπη δουλεία και η διαστρεβλωτική ανθρώπινη ιεραρχία βεβηλώνει. Μπορούμε και πρέπει να λάβουμε υπόψη τις εκκλήσεις της Ελληνορθόδοξης μειονότητας της Πόλης για μια συνολική επανόρθωση, θεραπεία, ισότητα και αλήθεια. Όσο δύσκολο κι αν φαίνεται το έργο που έχουμε μπροστά μας, δεν είναι συγκρίσιμο με το τι άντεξαν οι πρόγονοί μας.

Αν μπορούμε να αρχίσουμε να αναγνωρίζουμε και να ξεμάθουμε την ψευδή υπόθεση ότι ανάγουμε τις αποζημιώσεις απλώς ως οικονομικό ή φυλετικό ζήτημα, τότε πετυχαίνουμε την νέα ανεκμετάλλευτη ριζοσπαστική επίγνωσή του γεγονότος ότι είναι ένα ζωτικό και κρίσιμο ζήτημα της ανθρωπότητας που πρέπει να αντιμετωπιστεί.

Ένας κόσμος όπου η απάνθρωπη δουλεία είναι παρούσα παράγει αναμφισβήτητα επικαλυπτόμενα μοτίβα. Για παράδειγμα, τη δεκαετία του 1920 η Αφροαμερικανική μειονότητα των Ηνωμένων Πολιτειών και η ελληνορθόδοξη μειονότητα της Κωνσταντινούπολης βρέθηκαν σε παρόμοιες συνθήκες. Στις 30 και στις 31 Μαΐου 1920, η ακμάζουσα κοινότητα Black Greenwood της Tulsa έγινε η τοποθεσία που είναι ίσως η πιο φρικτή πράξη εγχώριας τρομοκρατίας στην ιστορία των ΗΠΑ. Μετά από μια ψευδή ιστορία ότι ένας μαύρος πείραξε μια λευκή γυναίκα, όχλοι λευκών ανθρώπων επιτέθηκαν στην συνοικία, που ονομαζόταν Black Wall Street εξαιτίας της άφθονης ευημερίας των μαύρων, με αποτέλεσμα να ισοπεδωθεί σαν να έχει βομβαρδιστεί, βιάστηκαν πολλές γυναίκες της, ληστεύτηκαν και κάρηκαν τα σπίτια και τα καταστήματα. Η καταστροφή αυτή διευκολύνθηκε από τους αστυνομικούς και την τοπική αυτοδιοίκηση. Αυτή η τρομοκρατική ενέργεια μόλις πρόσφατα εισήλθε στην δημόσια συνείδηση, όπως ακριβώς ήταν μια φυλετική σφαγή. Μόλις την περασμένη εβδομάδα, το Ανώτατο Δικαστήριο της Οκλαχόμα αποφάσισε να αρνηθεί σε επιζώντες και απογόνους την προσφυγή τους στο δικαστήριο. Ως παιδιά, οι κ. Hughes Van Ellis, η κα Lessie Benningfield Randle και η κα Viola Fletcher βίωσαν στην πράξη και τις συνέπειες μιας από τις πλέον καταστροφικές πράξεις στις ΗΠΑ ως μια εσωτερική τρομοκρατία. Με αυτή την άρνηση προς τους επιζώντες και τους απογόνους της φυλετικής σφαγής Tulsa, το Δικαστήριο αυτό προσθέτει περισσότερες βλάβες, βάσανα και τραύματα που μπορούν να προληφθούν σε μια κοινότητα που δικαιούται δικαιοσύνη και θεραπεία. Η Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση πρέπει να δράσει, παρέχοντας υποστήριξη και διευκόλυνση για να διασφαλιστεί ότι θα αποδοθεί τελικά η επανορθωτική δικαιοσύνη για την παράνομη καταστροφή και βεβήλωση της Black Wall Street.

Είναι στην ίδια περίοδο της δεκαετίας του 1920 που η Ελληνορθόδοξη Κοινότητα της Τουρκίας βρέθηκε επίσης στο έλεος των πολιτικών, νόμων, μυστικών συμφωνιών και ρυθμίσεων που διέλυσαν αιώνες επιτυχίας και προόδου. Το 1923, 2 χρόνια μετά την σφαγή Tulsa, μια πολιτική ανταλλαγής πληθυσμών που ενέκρινε και επέτρεψε την συνεχή επίθεση και ξεριζωμό του Ελληνορθόδοξου μειονοτικού πληθυσμού μιας κοινότητας που κάποτε έφτανε σχεδόν τους 140.000, σε βαθμό που σήμερα αυτή ακριβώς η ομάδα έχει αποδεκατιστεί σε λιγότερο από 1.000 άτομα. Όπως η πρακτική του Jim Crow στις ΗΠΑ, νόμοι όπως π.χ. ο νόμος του 1932 για τα επαγγέλματα στην Τουρκία οδήγησε σε μαζική εξαφάνιση, εθελουσία και ακούσια μετανάστευση μελών της ελληνορθόδοξης μειονότητας. Σύντομα ακολούθησαν στρατόπεδα εργασίας που αντικατοπτρίζουν τους αναγκασμένους φυλετικών στρατοπέδων εγκλεισμού των επιβιωσάντων της σφαγής της Tulsa και τους Ιάπωνες Αμερικανούς που βρέθηκαν φυλακισμένοι μέσα σε κέντρα συγκέντρωσης. Όπως και οι Αφροαμερικανοί ομόλογοι τους, τις δεκαετίες 1950 και 1960, οι πολιτικές και οι πρακτικές τους εμπόδισαν να ζήσουν μια πλήρη ζωή, τραγουδιστές, ηθοποιοί και αιρετοί αξιωματούχοι.

Πράγματι, ολοένα και περισσότερα αλληλεπικαλυπτόμενα μοτίβα διαπιστώνει κανείς μεταξύ των Αφροαμερικανών και των μελών της Ελληνορθόδοξης μειονότητας που κανείς το πλαίσιο του μπορεί να το μεταφέρει πίσω στα μέσα του 19ου αιώνα όπου δημιουργήθηκαν ρυθμίσεις περιορισμών στη στρατιωτική θητεία, επιδεικνύοντας υπερβολική υπομονή σε αυτές τις κοινότητες που έχουν δείξει. Αν κοιτάξουμε στη δεκαετία του 1860, θα διαπιστώσουμε ότι αυτοί οι πληθυσμοί περίμεναν για περισσότερα από 83 εκατομμύρια λεπτά για θεραπεία, αποκατάσταση, αλήθεια, αναγνώριση, συγγνώμη και θεραπεία.

Όταν οι μαύροι αλυσοδέθηκαν, κρατήθηκαν αιχμάλωτοι, βασανίστηκαν, απήχθησαν, βιάστηκαν, αγοράστηκαν και πουλήθηκαν, τα ίδια υπέστη και η συλλογική μας ανθρωπιά. Όταν η Ελληνορθόδοξη μειονότητα φυλακίστηκε, φορολογήθηκε, περιορίστηκαν τα δικαιώματά της, παραμερίστηκε, αγνοήθηκε, απαξιώθηκε το ίδιο και η συλλογική μας ανθρωπιά. Η σκλαβιά, η κατηγοριοποίηση ανθρώπων, δεν είναι απλώς μια πτυχή της αμερικανικής, τουρκικής και παγκόσμιας ιστορίας. Είναι μια ιδρυτική προϋπόθεση της σημερινής ανθρώπινης κατάστασης. Επομένως, μια ριζική επανορθωτική δικαιοσύνη πρέπει να βασίζεται πάντα στη διάσωση και την αποκατάσταση της ψυχής της ανθρωπότητας. Μπορούμε να επαναφέρουμε το σύστημα σε ισορροπία. Ότι παραμορφώνεται μπορεί πάντα να θεραπευτεί, γιατί είναι ένας υποκείμενος πόνος που κρύβει και ελέγχει την αίσθηση του μέλλοντος, αποκαλύπτοντας μόνο μη υπαρκτούς και άχρηστους φόβους τους ενός για τον άλλον.

Ωστόσο, όποτε προφέρεται η λέξη και οι συζητήσεις για τις αποζημιώσεις, αναμφίβολα είναι όχι για το γεγονός της συστημικής απάνθρωπης δουλείας. Αντίθετα, γίνεται πάντα μια συζήτηση σχετικά με τα χρήματα. Ερωτήσεις σχετικά με το ποιοι πρέπει να πληρωθούν, γιατί πρέπει να πληρωθούν και πώς θα πρέπει να πληρωθούν, πολλά για τη συνηθισμένη συζήτηση. Τι γίνεται όμως αν αυτές είναι οι λάθος ερωτήσεις που επικεντρώνεται γύρω από μια ψευδή υπόθεση; Φούσκωμα ακριβώς κάτω από την επιφάνεια των επανορθώσεων. Η συζήτηση είναι ένας πραγματικός αν και ένας άρρητος συνδυασμός ανησυχίας και φόβου. Μια ανησυχία ότι η ταραχή μέχρι το παρελθόν απειλεί το λεπτό πλεκτό ύφασμα που υφάινεται για να συγκρατεί όλα τα πάνελ πάπλωμα που ονομάζονται Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής μαζί. Πολλοί από τους φόβους τείνουν να πηγάζουν από υποτιθέμενες παθολογίες και δυσλειτουργίες που πιστεύεται για τους μαύρους. Πώς θα ξοδέψουν τα χρήματα; Τι θα αγοράσουν;

Ακόμη και όταν προέρχονται από μια αθώα προοπτική, αυτές οι ερωτήσεις αντιμετωπίζουν τα χρήματα ως μονοδιάστατο και όχι πολύπλευρο αντικείμενο. Το χρήμα είναι χρόνος. Το χρήμα είναι νόμισμα. Το χρήμα είναι πλούτος. Το χρήμα είναι η πρόσβαση. Το χρήμα είναι ενέργεια. Το χρήμα είναι μνήμη. Το χρήμα είναι ιστορία. Το χρήμα είναι η αποκατάσταση. Το χρήμα είναι η ανάκτηση. Το χρήμα είναι σεβασμός. Το χρήμα είναι αξιοπρέπεια. Το χρήμα είναι η αλήθεια. Το χρήμα θεραπεύει. Το χρήμα είναι η αποκατάσταση. Το χρήμα είναι δύναμη.

Πρέπει να λειτουργούμε με την κατανόηση και το καθήκον, ότι η επανόρθωση αφορά και την πνευματική βλάβη. Μέχρι να ζήσουμε σε έναν κόσμο όπου είναι ασφαλής, να υποστηρίξουμε την ειρήνη χωρίς φόβο θανάτου ή δυσφήμισης, πρέπει να συνεργαστούμε συλλογικά, να στηρίξουμε και να αγαπήσουμε ο ένας στον άλλο για να διασφαλίσουμε ότι στη διάρκεια της ζωής μας αυτή η συστημική ανισότητα, η συστημική βία και το συστημικό μίσος αντισταθμίζεται από τη συστημική ισότητα, τη συστημική ενσωμάτωση και τη συστημική κοινή ανθρώπινη αξία και αξιοπρέπεια. Για να πετύχουμε αυτόν τον κόσμο, χρειαζόμαστε ριζικές επανορθώσεις, που να υλοποιούνται δυναμικά με γενναίο σύνολο θεραπειών και μεταρρυθμίσεων στην αντιμετώπιση των αμαρτιών του παρελθόντος και που ανοίγουν το δρόμο για μια πιο ελεύθερη, ασφαλέστερη και πιο δίκαιη κοινωνία. Υπάρχουν σωροί αδικιών που πρέπει να θεραπευθούν. Υπάρχουν σωροί τραυμάτων για αποκατάσταση. Και αυτοί οι σωροί πρέπει να ταξινομηθούν για να ανακαλυφθούν όλες τις μορφές αποζημιώσεων που απαιτούνται.

Και έχουμε τη μεγάλη τύχη να θεσπίσουμε διορθωτικά μέτρα επί του παρόντος ενώπιον μας, που θα μπορούσαν να χρησιμεύουν ως οι απαρχές της οικοδόμησης μιας υποδομής για συστημική ισότητα, συστημική συμμετοχικότητα, συστημική κοινή ανθρωπιά, συστημική

αξιοπρέπεια και συστημική αγάπη. Μόνο τότε θα μπορούμε να αντιμετωπίσουμε αντί να συνεχίσουμε να επαναλαμβάνουμε τα αντίθετα συστήματα αποκλεισμού και το μίσος που παραμένει ζωντανό χάρη σε αιώνες άγνοιας, κοινωνικών πολιτικών με επίδεσμο και η άρνηση να γείρει και να αγκαλιάσει ότι η σκλαβιά βοήθησε να γίνει η Αμερική ένα έθνος όπως και η Ελληνορθόδοξη κοινότητα βοήθησε να γίνει η Τουρκία μια πλούσια δυναμική πολιτεία.

Στέκομαι μπροστά σας σαν ένα διαπασών συντονισμού για τις αντηχητικές παγκόσμιες αναζητήσεις και εκκλήσεις για δικαιοσύνη, αλήθεια, επανορθώσεις, θεραπεία και μεταμόρφωση. Έχουμε δημιουργήσει έναν κόσμο όπου εμείς είμαστε φτιαγμένοι να ξοδεύουμε τον περισσότερο χρόνο μας πείθοντας ο ένας τον άλλον για τα θεμελιώδη εκ γενετής δικαιώματά μας, για να είναι ευτυχισμένος. Η ευτυχία δεν είναι κάποιο είδος δώρου ή προνομίου που παραμερίζεται από τον δημιουργό για μια ελίτ επιλεγμένων λίγων ή για εκείνους που είναι πρόθυμοι να θυσιάσουν τη συλλογική για ατομική και προσωπικό τους κέρδος.

Η ευτυχία είναι ένα εκ γενετής δικαίωμα. Πρέπει να διαμαρτυρηθούμε, να δραστηριοποιηθούμε και να οργανωθούμε μεταξύ μας για να διακηρύξουμε ότι η αναμφισβήτητη ιερή μας σύνδεση παραβιάστηκε συνέχεια, ξανά και ξανά. Είναι καιρός να σπάσουμε αυτόν τον κύκλο. Είναι καιρός να κοιτάξουμε στον καθρέφτη όχι μόνο την αντανάκλασή σας, αλλά την ΔΙΚΗ μας αντανάκλαση. Βλέπετε, το έχω μάθει αυτή είναι η ιστορία. Ένα μέτρο χρόνου αληθείας σε έναν καθρέφτη που αντανάκλα την αλήθεια, τα ψέματα, τα μυστικά, τα καλά, τα κακά, τα άσχημα και η ασυδοσία που έχουμε σκορπίσει μέσα μας και έξω από τον εαυτό μας.

Και όταν οι ιερές μας υποχρεώσεις ο ένας προς τον άλλο δεν έχουν εκπληρωθεί, έχουν αγνοηθεί και έχουν παραμεριστεί, βρισκόμαστε σε έναν κόσμο όπου η ταραχή, ο θάνατος και ο πόνος που μπορούν να αποφευχθούν καλύπτουν τις σελίδες ειδήσεων μας, χτυπούν τις κοινότητές μας και τη συνείδησή μας σε άρρωστα κομμάτια κενού και απελπισία. Τότε θα αρχίσουμε να βλέπουμε στον εαυτό μας και έτσι ο ένας στον άλλον, τη ντροπή, φόβο, μομφή και ενοχή που αντανάκλωνται στους καθρέφτες του παρελθόντος και του παρόντος δημιουργώντας ένα κενό όπου το μέλλον μας αφήνεται να κατοικήσει. Παρακαλώ κοιτάξτε γύρω στην αίθουσα που είμαστε τώρα. Και όπως κοιτάτε γύρω, αναρωτηθείτε τι ακριβώς σας κάνει τόσο ξεχωριστά να διαφέρετε από αυτόν που εσείς βλέπετε δίπλα σας και πέρα στην αίθουσα; Πόσο σημαντικές είναι οι διαφορές που εσείς ανακαλύπτεται; Μπορώ να σας πω τι είδα και τι βλέπω και τι ελπίζω να ξέρουμε όλοι και καταλάβετε: Είμαστε οι τελευταίοι από τους Homo sapiens.

Στους μήνες που προηγήθηκαν αυτής της ομιλίας, πέρασα πολύ χρόνο για να το φανταστώ την αίθουσα που θα μιλούσα και καθένα από τα πρόσωπα που θα έβλεπα. Όπως φανταζόμουν αυτή τη στιγμή, αυτό το δώρο, συνειδητοποίησα πώς η Γη είναι τόσο δυνατή που μας έφερε κοντά ανεξάρτητα των αποστάσεων των χωρών που εκπροσωπούμε.

Η Γη έχει τον τρόπο να μας υπενθυμίζει ότι είμαστε όλοι ίδιοι μαζί της. Κι όμως, αντιμετωπίζουμε αυτήν και ο ένας τον άλλον με τέτοια περιφρόνηση. Και ακόμη και ο ήλιος συνεχίζει να ανατέλλει, τα λεπτά κυλούν σε ώρες, ώρες σε εβδομάδες, εβδομάδες σε μήνες, μήνες σε χρόνια, χρόνια σε δεκαετίες, δεκαετίες σε αιώνες, και ούτω καθεξής. Πώς γίνεται λοιπόν να βρισκόμαστε συνεχώς με ρολόγια και ημερολόγια που προχωρούν καθώς επιλέγουμε συνεχώς να προσποιούμαστε αν και έχουμε κάνει το ίδιο; Πήραν γη και ανθρώπους και μετά κάποια στιγμή αυτά ζητήματα, μας λένε σταματήστε. Ωστόσο, κάθε συνέλευση στα Ηνωμένα Έθνη βουνά αποδεικτικών στοιχείων δείχνουν ότι η κατάληψη γης και ανθρώπων επιμένει. Επομένως, δείχνοντας όχι μόνο δεν κινηθήκαμε προς τα εμπρός, αλλά επίσης δεν έχουμε κινηθεί προς τα πίσω.

Έχουμε κολλήσει. Κολλημένοι σε βυθιζόμενες άμμους που από κάτω τους έχουν τα κόκαλά των προγόνων μας, σκελετοί των οποίων η σάρκα καταστράφηκε από ψευδείς πεποιθήσεις, κατασκευασμένες αφηγήσεις για την ανθρώπινη ιεράρχηση. Έχουμε κολλήσει σε μια αφήγηση της ανθρώπινης ιστορίας όπου συνεχίζουμε να επιλέγουμε να κάνουμε τα στραβά μάτια για να δούμε αυτό που θέλουμε να δούμε, κωφεύουμε να ακούσουμε τι θέλουμε να ακούσουμε. Είμαστε κολλημένοι σε μια σειρά από ψεύτικες πεποιθήσεις που μας έχουν μεταδώσει οι άνθρωποι, πολλοί από αυτούς που δεν είναι πια εδώ σε αυτό το παρόν. Πιστεύω ότι έχουμε μείνει με αυτές τις αφηγήσεις ώστε να έχουμε ενισχυμένο σκοπό. Έχουμε σαφείς οδηγίες και οδηγίες για το τι πρέπει να γίνει, ποιος χρειάζεται να θεραπευτεί, ποιος πρέπει να αναγνωριστεί και αναγνώρισε, τι βλάβες έχουν συμβεί. Όχι για να μας πολιορκήσει το βάρος όλων.

Αντίθετα, κληρονομούμε αυτή τη Γη και αυτό το παρόν ως στέρεο θεμέλιο για να δράσουμε σκοπός με σκοπό σε σκοπό. Και σκοπός μας είναι να επισκευάσουμε και να αποκαταστήσουμε τις παραβιασμένες διαθήκες και ότι είναι το θεμελιώδες δικαίωμα του καθενός στη ζωή, την ελευθερία και την επιδίωξη.

Η ευτυχία δεν εμποδίζεται ούτε εμποδίζεται εξαιτίας των ψευδών συστημάτων αξιών που ταξινομούν την ανθρωπότητα αφήνοντας τους ανθρώπους να καταφεύγουν στον τρόμο, τη βία και την καταπίεση ο ένας κατά του άλλου, για να τους εξασφαλίσουν θεμελιώδη δικαιώματα.

Νομίζω ότι είναι σωστό να στέκομαι ενώπιόν σας ως Αμερικανός πολίτης ικετεύοντας ηγέτες της Τουρκίας να είναι ο φάρος μοντελοποιώντας ό,τι είναι δυνατό αλλού και να εφαρμόσουν τη πίεση που ασκούν οι ΗΠΑ σε όλους τους άλλους, στον εαυτό τους. Σας παρακαλώ να θεραπεύσετε και να αποκαταστήσετε τις ζωές και ραγισμένες καρδιές της Ελληνορθόδοξης μειονότητας. Εάν δεν μπορείτε να αποκαταστήσετε και να θεραπεύσετε στα πανάρχαια εδάφη που βρίσκεται η Τουρκία, πώς μπορούμε να περιμένουμε να το δούμε να συμβαίνει σε μέρη νεότερα στην ιστορία τους; Θεραπείες συμβαίνουν οπουδήποτε, αλλά ειδικά κατά τόπους όπως η Τουρκία, η Νότια Αφρική, η Αυστραλία, η Νέα Ζηλανδία, η Καραϊβική και οι Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής είναι ριζοσπαστικές κινήσεις προς ένα μέλλον όπου η αγάπη, η δικαιοσύνη και η ελευθερία δεν είναι πλέον φιλοδοξίες αλλά είναι πραγματικότητα. Αυτή η ριζική επανόρθωση πρέπει να γίνει. Το μέλλον που όλοι χρειαζόμαστε και αξίζει να το απαιτήσουμε.

Είθε η αλήθεια και ό,τι ήταν δυνατό να χρησιμεύσει ως ένας νέος φάρος που θα μας καθοδηγήσει στο σκόπιμη και συλλογική δουλειά που απαιτείται για να οικοδομήσουμε τον κόσμο που γνωρίζουμε ότι είναι εφικτός. Ένας κόσμος όπου αγκαλιάζουμε και δεχόμαστε τα λάθη του παρελθόντος, γέρνοντας σε αυτό όχι για να κατηγορήσουμε ή να ντρεπόμαστε. Αντίθετα, να οικοδομήσουμε και να οικοδομήσουμε μια νέα υποδομή αγάπης και ελευθερίας που ισορροπεί και αντικαθιστά τα παλιά και υπάρχοντα συστήματα ρατσισμού και ανθρώπινης κατηγοριοποίησης, με συστημική ισότητα και συστημική ανθρωπιά. Να εργαστούμε συνεχώς για να αποκαταστήσουμε και να συμφιλιωθούν οι αμαρτίες ενός συστήματος, μιας χώρας, και οι άνθρωποι που έχουν φύγει πολύ πριν είναι ακόμα μαζί μας. Αν όχι εμείς. Ποιος; Αν όχι τώρα. Πότε;

Όλα αυτά που διορθώνεις, τα θεραπεύεις.

Ό,τι θεραπεύεις, σε θεραπεύει.

Η μόνη διαρκής αλήθεια είναι η αγάπη.

Ο Θεός είναι αγάπη.

Ευχαριστώ.

**Ὁμιλία τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. κ.
Βαρθολομαίου κατά τήν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ 4ου Διεθνοῦς Συνεδρίου
τῶν Ἀρχόντων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ θέμα**

**«Προστασία τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας καί τῶν
δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου»**

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε Ἀθηνῶν καί
πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμε, Ἐξοχώτατε
ἐκπρόσωπε τῆς Ἑλληνικῆς
Κυβερνήσεως, Ἐξοχώτατοι, Τιμιώτατοι
ἀδελφοί Ἀρχιερεῖς, Ἐντιμολογιώτατοι
Ἄρχοντες, Πρόεδροι τοῦ Τάγματος τοῦ
Ἁγίου Ἀνδρέου, τῆς Ἀδελφότητος
«Παναγία ἡ Παμμακάριστος» καί τῆς
Ἀδελφότητος τοῦ Ἀποστόλου Παύλου,
Ἐντιμώτατοι ἐκπρόσωποι τῶν Ἀρχῶν,
Ἐντιμολογιώτατοι Ἄρχοντες, Ἐκλεκτοί
προσκεκλημένοι, Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Χριστός Ἀνέστη!

Ἀπευθυνόμεθα ἐκ Φαναρίου πρός ὑμᾶς μετ' αἰσθημάτων τιμῆς καί ἀγάπης, παρόντες
πνευματικῶς εἰς τό 4ον Διεθνές Συνέδριον τῶν Ἀρχόντων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, μέ
θέμα «Προστασία τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας, τῆς δημοκρατίας καί τῶν δικαιωμάτων τοῦ
ἀνθρώπου», ἐν τῷ κλεινῷ ἄστει, βέβαιοι διά τήν ἐπιτυχῆ διεξαγωγήν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ.
Ἐκφράζομεν τάς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας τῆς ἡμῶν Μετριότητος καί τήν εὐαρέσκεϊαν τῆς
Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας πρός τοὺς ἐμπνευστάς, τοὺς ὀργανωτάς καί τοὺς
χορηγούς τοῦ Συνεδρίου, πρός τοὺς ὀμιλητάς καί πάντας τοὺς συμμετέχοντας. Το τρίπτυχον
τῆς θεματικῆς τοῦ Συνεδρίου παραπέμπει εἰς τά ἀξιακά καί κανονιστικά θεμέλια τῆς
ἀνοικτῆς κοινωνίας, τῆς δημοκρατίας τοῦ κράτους δικαίου καί τοῦ κοινωνικοῦ κράτους, εἰς
τόν πυρῆνα τοῦ συγχρόνου πολιτικοῦ πολιτισμοῦ, μέ ἄξονα τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου,
τά ὅποια λειτουργοῦν ὡς βαρόμετρον διά τάς ἀπειλάς κατά τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας

καί διά τās θετικās προοπτικās τοῦ ἐμπράκτου καί καθολικοῦ σεβασμοῦ τῆς. Ἡ δέ ἐστίασις εἰς τό ἀνθρώπινον δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας κατονομάζει τήν διάστασιν τοῦ Ὑπερβατικοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας εἶναι ἀδύνατον νά θεμελιωθῇ ὁ ἀπόλυτος σεβασμός πρὸς τό ἀνθρώπινον πρόσωπον. Ἡ Οἰκουμενική Διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου (10 Δεκεμβρίου 1948) ἀποτελεῖ «τό πιθανότατα πιό γνωστό νομικό κείμενο στόν σύγχρονο κόσμον», ἓνα «μανιφέστο ἀνθρωπισμοῦ», πού ἀνεδύθη μέσα ἀπό τήν μεγαλυτέραν ἀνθρωπιστικήν καταστροφήν εἰς τήν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Καί σήμερον, 75 καί πλέον ἔτη μετὰ τήν πανηγυρικήν Οἰκουμενικήν Διακήρυξίν των ὑπό τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν, εἰς τό Προοίμιον τῆς ὁποίας χαρακτηρίζονται ὡς «τό κοινό ἰδανικό, στό ὁποῖο πρέπει νά κατατείνουν ὅλοι οἱ λαοί καί ὅλα τά ἔθνη», τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου παραμένουν εἰς τό κέντρον τῆς πολιτικῆς ἐπικαιρότητος ὡς σύμβολον δι' ἓνα παγκόσμιον πολιτισμόν τεθεμελιωμένον ἐπὶ τοῦ ἀπολύτου σεβασμοῦ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας.

Βεβαίως, εἶναι ἀκριβῶς αὕτη ἡ οἰκουμενική ἀξίωσις των πού ἀμφισβητεῖται ἐντόνως εἰς τήν ἐποχὴν μας, κυρίως ἐκ μέρους τῶν μή δυτικῶν λαῶν καί πολιτισμῶν καί τῶν μή χριστιανικῶν θρησκειῶν. Τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, με περισσὴν εὐκολίαν, χαρακτηρίζονται ὡς μία «ἀμιγῶς δυτικὴ ἰδέα περὶ δικαίου», ἀκόμη καί ὡς «δούρειος ἵππος τῆς Δύσης» διὰ πολιτισμικήν ἐπιβολήν ἐπὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου. Καί εὐρύτερον, ὅμως, παρά τās ἐπιμέρους προόδους πού ἔχουν συντελεσθῆ εἰς τό πεδῖον τῆς συνταγματικῆς κατοχυρώσεως καί τῆς διεθνοῦς προστασίας των, τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου παραβιάζονται βάνουσα καί χρησιμοποιοῦνται ὡς πρόφασις καί ὡς ἀνθρωπιστικός μανδύας διὰ παρεμβάσεις εἰς τό ἐσωτερικόν ἄλλων κρατῶν. Καίριον πρόβλημα ἀποτελεῖ ἐπίσης ἡ ἀλόγιστος διεύρυνσις τοῦ περιεχομένου των, ὥστε καὶ ἰδιωτικαὶ ἐπιθυμίαι καί ἐπιλογαὶ νά βαπτίζονται «ἀνθρώπινον δικαίωμα». Διὰ τόν λόγον αὐτόν, καί εἰς τό μέλλον, τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου θά παραμείνουν χρέος, ζητούμενον καί ὄχι ἐξασφαλισμένη πραγματικότης. Πολλά διὰ τήν οἰκουμενικήν πορείαν των φαίνεται ὅτι ἐξαρτῶνται ἀπό τήν στάσιν τῶν θρησκειῶν ἀπέναντί των, ἀπό τήν υἰοθέτησιν τῶν ἀνθρωπιστικῶν αἰτημάτων των ἐκ μέρους τῶν θρησκειῶν, ἀπό τήν συστράτευσιν τῶν θρησκειῶν εἰς τόν ἀγῶνα διὰ τόν σεβασμόν των. Καί διὰ τό θέμα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἰσχύει ὅτι, οἰαδήποτε ἀνάλυσις τῆς συγχρόνου καταστάσεως, ἢ ὁποία δέν ἀναφέρεται καί εἰς τόν ρόλον τῆς θρησκείας, εἶναι ἐλλιπής. Ἴσως τά δικαιώματα

τοῦ ἀνθρώπου νά εἶναι «τό πιό ἀμείλικτο ἐρώτημα πού τέθηκε ποτέ στίς θρησκείες». Εἶναι τό ἐρώτημα περί τῆς στάσεώς των ἀπέναντι εἰς τόν ἀνθρωπισμόν, τήν ἐλευθερίαν, τήν ἀνοικτήν κοινωνίαν, τόν πλουραλισμόν, ἀπέναντι εἰς τάς ἰδικάς των ἀνθρωπιστικάς παραδοχάς, ἔν ἐρώτημα τό ὁποῖον δέν ἐπιτρέπει ὑπεκφυγάς. Τό διακύβευμα εἰς τήν συνάντησιν τῶν θρησκειῶν μέ τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀποδοχή ἢ μή τῆς οἰκουμενικῆς ἐμβελείας των. Αἱ θρησκεῖαι ὀφείλουν νά κατανοήσουν ὅτι ἡ Οἰκουμενική Διακήρυξις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ κτῆμα ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος. Εὐστόχως ἔχει γραφή, ὅτι «ὅποιος δέν ἀφήνει τήν οἰκουμενικότητα τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου νά κρίνη πρῶτα τόν ἴδιο, δέν ἔχει κατανοήσει τίποτε ἀπό αὐτήν». Εἰς τόν χῶρον τῆς Ὁρθοδοξίας δέν ὑπάρχει ἐνιαία στάσις ἀπέναντι εἰς τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου. Μπορεῖ νά λεχθῆ ὅτι κυριαρχεῖ μία «ἀμυντική» τοποθέτησις ἀπέναντι εἰς αὐτά, μία ὑποψία ὅτι ἀποτελοῦν ἀπειλήν διά τάς κοινοτικάς παραδόσεις μας. Εἶναι βέβαιον ὅτι μία συνολικῶς ἀπορριπτική στάσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπέναντι εἰς τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καί ἡ θεώρησις των ὡς ἀμέσου ἀπειλῆς διά τήν ταυτότητά μας ἐκπηγάζει ἀπό παρανόησιν τόσον τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ὅσον καί τοῦ Ὁρθοδόξου ἥθους. Ὅφειλομεν νά κατανοήσωμεν ὀριστικῶς, ὅτι ἐάν ἀπορρίπτωμεν συλλήβδην τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, ἀπαρνούμεθα ἔν σημαντικόν τμήμα τῆς ἰδικῆς μας ἀνθρωπιστικῆς παραδόσεως.

Προφανέστατα, ἡ Ἐκκλησία ἀναδεικνύει τήν Ἀλήθειάν της ὅταν στηρίζη τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καί ὄχι ὅταν συμπλέη με ἐθνικιστικά ἰδεολογήματα. Ἡ Ὁρθοδοξία καλεῖται σήμερον νά λειτουργήσῃ ὡς θετική πρόκλησις εἰς τόν σύγχρονον κόσμον, ὡς μία θεοκίνητος προοπτική ζωῆς καί ἐλευθερίας εἰς μίαν ἐποχὴν ἐπαναπροσδιορισμοῦ τῆς ἱεραρχήσεως τῶν ἀξιῶν, τοποθετῶντας εἰς τήν κορυφήν τῆς ἀξιολογικῆς κλίμακος τήν ἱερότητα τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καί τήν ἀκεραιότητα τῆς δημιουργίας. Ἡ Ἐκκλησία ἀνθίσταται εἰς τήν βίαν καί τάς δυνάμεις πού ὑποσκάπτουν τήν κοινωνικὴν συνοχήν, ἀναδεικνύουσα τό ἥθος τῆς διακονίας, τῆς προσφοῶς, τῆς βοηθείας καί τῆς εὐχαριστιακῆς χρήσεως τῆς δημιουργίας, κατὰ τῆς κλειστότητος, τοῦ ἀτομοκεντρισμοῦ καί τῆς στάσεως τοῦ «ἔχειν». Τονίζει ἐπίσης ὅτι το μέλλον δέν ἀνήκει εἰς τόν αὐτοχειροτόνητον «ἀνθρωποθεόν» τοῦ ἐπιστημονισμοῦ, ὁ ὁποῖος καταργεῖ ὅρια καί μέτρα, καταστρέφοντας τούς ὅρους τῆς «ἀνθρωπίνης καταστάσεως» (*conditio humana*) καί γενικώτερον τῆς ζωῆς εἰς τόν πλανήτην γῆ.

Η Ορθόδοξος πίστις είναι πηγή έμπνεύσεως και δυναμισμού διά καλήν μαρτυρίαν έντός του συγχρόνου κόσμου και προωθεϊ τον διάλογον και την συνεργασίαν διά κοινήν άντιμετώπισιν τών μεγάλων προκλήσεων τής έποχής μας. Η Ορθοδοξία διαθέτει μίαν πλουσίαν παράδοσιν, μεγάλα πνευματικά άποθέματα, τά όποϊα πρέπει νά αξιοποιηθοϋν εις την συνάντησιν μέ τά δικαιώματα του άνθρώπου. Σαφώς, τά δικαιώματα του άνθρώπου έκπροσωποϋν την άμφισημίαν τής νεωτερικής μεταβάσεως από τας «δεδομένας» εις τας «διαμορφουμένας» άξίας. Αύτή ή μετάβασις δέν ήτο άνευ κινδύνων. Όμως, το γεγονός αυτό δέν δικαιολογεϊ την ταύτισιν τών δικαιωμάτων του άνθρώπου μέ τας άρνητικότητας τής νεωτερικότητας ή με «φονταμενταλισμόν του μοντερνισμού». Και διά την Όρθόδοξον Έκκλησίαν, ιδιαιτέρως όμως διά τας μή χριστιανικάς θρησκείας, αι μεγαλύτεραι δυσκολίαι εις την συνάντησιν μέ τά δικαιώματα του άνθρώπου έντοπίζονται εις τό θέμα τής κατανοήσεως και έρμηνείας του δικαιώματος τής θρησκευτικής έλευθερίας.

Εις τό δικαίωμα τής έλευθερίας τής σκέψεως, τής συνειδήσεως και τής θρησκείας άναφέρεται τό άρθρον 18 τής Οίκουμενικής Διακηρύξεως τών δικαιωμάτων του άνθρώπου διά τών έξής: «Κάθε άτομο έχει τό δικαίωμα τής έλευθερίας τής σκέψης, τής συνειδήσεως και τής θρησκείας· στό δικαίωμα αυτό περιλαμβάνεται ή έλευθερία για την άλλαγή θρησκείας ή πεποιθήσεως, όπως και ή έλευθερία νά έκδηλώνει κανείς τή θρησκεία του ή τίς θρησκευτικές του πεποιθήσεις, μόνος ή μαζί μέ άλλους, δημόσια ή ιδιωτικά, μέ τη διδασκαλία, την άσκηση, τή λατρεία και μέ την τέλεση θρησκευτικών τελετών». Ίδιαιτέραν σημασίαν διά τό θέμα μας έχει και ή σαφής άναφορά τής Άγίας και Μεγάλης Συνόδου (Κρήτη, 2016) εις τό δικαίωμα τής θρησκευτικής έλευθερίας: «Θεμελιώδες άνθρώπινον δικαίωμα είναι ή προστασία τής αρχής τής θρησκευτικής έλευθερίας υπό πάσας τας προοπτικάς αύτης, ήτοι τής έλευθερίας τής συνειδήσεως, τής πίστεως, τής λατρείας και όλων τών άτομικών και συλλογικών έκφράσεων θρησκευτικής έλευθερίας, συμπεριλαμβανομένου και του δικαιώματος έκάστου πιστου νά τελή άκωλύτως από οϊανδήποτε κρατικήν παρέμβασιν τά θρησκευτικά του καθήκοντα, καθώς και τής έλευθερίας δημοσίας διδασκαλίας τής θρησκείας και τών προϋποθέσεων λειτουργίας τών θρησκευτικών κοινοτήτων» (Εγκύκλιος, § 16). Από όλας τας πτυχάς του δικαιώματος τής θρησκευτικής έλευθερίας, τας μεγαλυτέρας άμφισβητήσεις άντιμετωπίζει τό δικαίωμα «άλλαγής θρησκείας». Όπως όμως έχει λεχθῆ, άκριβώς τό σημείον αυτό σηματοδοτεϊ την «άλλαγήν παραδείγματος» που ένσαρκώνουν ευρύτερον τά δικαιώματα του άνθρώπου.

συνδεδεμένου μέ τόν δυτικόν πολιτικόν πολιτισμόν καί διαβρωτικοῦ διά τάς ἄλλας παραδόσεις. Τό δικαίωμα τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ἀνοίγει νέας θετικές προοπτικές εἰς τάς θρησκείας, ἐνῶ ἀπαιτεῖ ἀπό αὐτάς περισσότερο ἀπό τήν ἀνοχήν τοῦ διαφορετικοῦ, ἢ ὅποια, οὔτως ἢ ἄλλως, δέν εἶναι ἄγνωστος εἰς αὐτάς. Ἡ ἀναγνώρισις τοῦ «δικαιώματος στή διαφορά» ἀποτελεῖ σπουδαίαν κατάκτησιν εἰς τήν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ. Ἡ διαφορετικότης ὅμως δέν εἶναι δυνατόν νά συγκαλύψῃ τάς ὑπαρχούσας κοινάς ἀξίας. Πανανθρώπιναι ἀξίαι ἀνήκουν εἰς τό ἀξιακόν δυναμικόν τῶν μεγάλων θρησκειῶν, το ὅποιον πρέπει νά ἀναδεικνύεται. Αἱ θρησκεῖαι καλοῦνται νά ἀναγνωρίσουν τήν Οἰκουμενικήν Διακήρυξιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου εἰς τό σύνολόν της. Τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀδιαίρετα. Δέν εἶναι δυνατόν νά γίνεται ἐπιλεκτική ἐπίκλησις καί χρῆσις των.

Ἐκλεκτή ὁμήγουρις, Πέραν πάσης ἀμφιβολίας, τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ἀποτελοῦν μίαν πολύ σημαντικήν πολιτικήν κατάκτησιν, ἢ ὅποια ὠδήγησεν εἰς ἕνα ἀνθρωπινότερον κόσμον. Οὐδεμία συζήτησις περί τῶν κανονιστικῶν θεμελίων τῆς παγκοσμίου κοινωνίας δύναται νά ἀγνοήσῃ τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τά ὅποια ἀποτελοῦν σήμερον λάβαρον τῆς ἀνοικτῆς κοινωνίας καί σύμβολον τῶν ἀγῶνων καί τῶν ἐλπίδων δι' ἕνα δικαιότερον κόσμον. Εἶναι βέβαιον, ὅτι θά παραμείνουν καί εἰς τό μέλλον ἐν ἐκ τῶν μεγάλων θεμάτων διά τήν ἀνθρωπότητα, μία διαχρονική ἔκφρασις τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι ἡ πορεία τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται ἀπό τήν στάσιν τῶν μεγάλων θρησκειῶν ἀπέναντί των. Ἐπίσης, φρονοῦμεν ὅτι ἡ πρόοδος εἰς τήν ἐφαρμογήν των διέρχεται ἀπό τήν ἀναγνώρισιν, τήν ὀρθήν κατανόησιν καί τήν ἐφαρμογήν τοῦ δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας τῆς θρησκείας. Ἡ ὑποχώρησις τοῦ θρησκευτικοῦ προσανατολισμοῦ τῆς ζωῆς εἰς τόν Δυτικόν κόσμον, παρά τά περί τοῦ ἀντιθέτου θρυλούμενα, ὄχι μόνον δέν προωθεῖ τούς στόχους τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλά ἐπηρεάζει ἀρνητικῶς τόν σεβασμόν των. Ἔχει προσφυῶς γραφῆ, ὅτι «ὁμοῦ μετά τῆς λήθης ἢ τῆς ἀπωλείας τῆς διαστάσεως τοῦ μυστηρίου τῆς θρησκείας, ἐξαφανίζεται καί ἡ αἴσθησις διά τό ἀπαραβίαστον τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπείας». Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ, θεωροῦμεν ἀναγκαῖον τόν διαθρησκειακόν διάλογον περί τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ὅποῖος ἀπελευθερώνει τάς θρησκείας ἀπό τήν

έσωστρέφειαν, πού πάντοτε τροφοδοτεῖ τόν φονταμενταλισμόν. Εἰς τόν διάλογον αὐτόν κάθε θρησκεία καλεῖται νά ἀναπτύσῃ τήν σημασίαν τῶν ἰδικῶν της ἀρχῶν διά τήν ἐποχήν μας, διά τά μεγάλα θέματα καί τās προκλήσεις τῶν καιρῶν, διά τήν δικαιοσύνην καί τήν εἰρήνην, καί νά συμβάλλῃ εἰς τήν διαμόρφωσιν κοινῶν δράσεων. Περαιίνοντες τόν λόγον, ἐπιθυμοῦμεν νά σημειώσωμεν ὅτι ἡ συνάντησις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τά δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου εἶναι χῶρος ἀναδείξεως τῆς ὀρθῆς σχέσεώς της μέ τήν πολιτικήν. Ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία δέν ἀσχολεῖται μέ τήν πολιτικήν ἐν τῇ στενῇ σημασίᾳ τοῦ ὄρου, ἡ μαρτυρία της εἶναι οὐσιαστικῶς καί διαχρονικῶς πολιτική. Ἀγωνίζεται κατά τῆς φαλκιδεύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου εἰς τās ποικίλας ὄψεις της, στιγματίζει τον ρατσισμόν, τās διακρίσεις, τās συγχρόνους μορφάς δουλείας, ἀνθίσταται εἰς τās δυνάμεις καί τās τάσεις πού ὑποσκάπτουν τήν κοινωνικήν συνοχήν καί τήν εἰρήνην, προάγει τον πολιτισμόν τῆς ἀλληλεγγύης καί τοῦ διαλόγου, τῆς συγκλίσεως καί τῆς συνεργασίας.

Ἡ ἔνστασις ὅτι αὐτή ἡ παρέμβασις ἐμπλέκει τήν Ἐκκλησίαν εἰς τήν ἀμφισημίαν τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων, ὅτι ἡ χριστιανική μαρτυρία μετατρέπεται εἰς πολιτικήν πράξιν, στερεῖται θεολογικῆς βάσεως καί εἶναι ἔνδειξις ἐξασθενήσεως τοῦ αἰσθητηρίου διά τήν σημασίαν τῶν ἱστορικῶν ἐξελίξεων.

Εὐχαριστοῦμεν διά τήν προσοχήν σας!

The Social Solidarity Program of Ec.Fe.Con.

"Minas Tsitsakos"

ALL ACTIONS CONTINUED DURING THIS SUMMER MONTHS

It started in 2013 and continues—in collaboration with the member associations of Ec.Fe.Con.—with all its actions, since the needs of solidarity with fellow human beings are increasing. The successive crises of the last decade have accumulated many problems and government care is very limited.

Solidarity with the weak has always been dominant cultural component of Romiosyni.

In summary, the actions of the Program are:

- Provision shelter to 75 homeless people.
- Distribution of 150 vouchers each month to deprived families to purchase food from supermarkets.
- Provision medicines and health materials to 32 families.
 - Ensuring access to medical services.
 - Facilitating the entrance of alone old to care houses.
 - Finding blood to those in need.
- Reconnection of electricity in residences being cut because of debts.
- Dealing with bureaucratic difficulties that deprive Greek refugees of basic human rights, such as the difficulties of issuing residence permits, naturalization and SOCIAL SECURITY NUMBER (AMKA)
 - Undertaking the cost funeral expenses of those not having anyone
 - Downpayment of rents for those being driven out of their homes
- Carrying out follow-up expenses for uninsured and non-insured relatives.

IN THE PAST MONTH ALONE WE HAD 4 NEW OWNER APPLICATIONS

NEED OF OUR FELLOW CITIZENS

TO BE UPDATED CONTACT US AT nnap@otenet.gr

Ec.Fe.Con. HAS NO REGULAR INCOME AND THE PROGRAM IS BASED ON PERIODIC DONATIONS FROM FOUNDATIONS AND INDIVIDUALS.

Το Πρόγραμμα Κοινωνικής Αλληλεγγύης της Οι.Ομ.Κω.

«Μηνάς Τσιτσάκος»

Ξεκίνησε το 2013 και συνεχίζεται—σε συνεργασία με τα μέλη σωματεία της Οι.Ομ.Κω.—με όλες τις δράσεις του, αφού οι ανάγκες αλληλεγγύης προς τον συνάνθρωπο αυξάνονται. Οι αλληλέγγυοι κρίσεις της τελευταίας δεκαετίας έχουν συσσωρεύσει πολλά προβλήματα και η κρατική μέριμνα είναι πολύ περιορισμένη.

Η αλληλεγγύη προς τους αδυνάμους ήταν πάντοτε κυρίαρχο κοινωνικό γνώρισμα της Ρωμιοσύνης.

Συνοπτικά οι δράσεις του Προγράμματος είναι:

- Εξασφάλιση στέγης σε 75 άστεγους
- Διανομές 150 διατακτικών κάθε μήνα για αγορά τροφίμων από σουπερμάρκετ.
- Εξασφάλιση φαρμάκων και υγειονομικού υλικού σε 32 οικογένειες.
 - Εξασφάλιση της πρόσβασης σε ιατρικές υπηρεσίες.
 - Εξασφάλιση αίματος σε έχοντες ανάγκη.
- Μέριμνα για την εισαγωγή ανυπεράσπιστων ηλικιωμένων σε γηροκομεία.
 - Επανασύνδεση ηλεκτροδότησης σε κατοικίες.
- Πληρωμή ενοικίων για τους πρώτους 2 μήνες που υφίστανται εξώσεις όταν υπάρχει αδυναμία
- Αντιμετώπιση γραφειοκρατικών δυσκολιών που στερεί βασικά δικαιώματα του ανθρώπου σε πρόσφυγες Έλληνες όπως οι δυσκολίες έκδοσης αδειών παραμονής, πολιτογράφησης και ΑΜΚΑ
- Πραγματοποίηση εξοδίων ακολουθιών για ανασφάλιστους και μη έχοντες συγγενείς (τον Ιούνιο 2024 μήνα 2)

ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΧΑΡΗ ΣΤΙΣ ΔΩΡΕΕΣ ΕΛΑΧΙΣΤΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ (ΑΦΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΑ ΕΧΟΥΝ ΠΕΡΙΟΡΙΣΕΙ ΤΙΣ ΔΩΡΕΕΣ ΤΟΥΣ) ΚΑΙ ΙΔΙΩΤΩΝ. ΖΗΤΑΜΕ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΑΣ ΕΙΤΕ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ή ΜΕ ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ.

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΗΣΤΕ ΜΕ ΤΟ nnap@otenet.gr

ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

«ΕΛΠΙΣ» ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ ΣΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ

ΕΚΠΑΤΡΙΣΜΕΝΑ ΜΕΛΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΕΣ ΓΙΑ ΕΠΑΝΑΠΑΤΡΙΣΜΟ

Το Δ.Σ. της Οι.Ομ.Κω. στο πλαίσιο του Προγράμματος ΕΛΠΙΣ, προσκαλεί οικογένειες που τουλάχιστον ένα μέλος τους ανήκει στην εκπατρισμένη Κοινότητα των Ρωμιών της Πόλης, εφόσον ενδιαφέρονται να εκδηλώσουν την πρόθεσή τους για τη συμμετοχή τους στην αναφερόμενη Δράση που αποσκοπεί στην υποστήριξη οικογενειών που επιθυμούν να εγκατασταθούν και να ζήσουν στην Κωνσταντινούπολη ως μέλη της Ομογένειας.

Σκοπός της Δράσης είναι η υποστήριξη της προετοιμασίας και η διεύρυνση του επαναπατρισμού στην Κωνσταντινούπολη, όπως επίσης και η υποστήριξη για ένα μεταβατικό διάστημα μετά από την εγκατάσταση στην Πόλη. Κάθε περίπτωση θα εξεταστεί από την αρμόδια Επιτροπή ανεξάρτητα. Προτεραιότητα θα δοθεί σε οικογένειες με παιδιά με τη δέσμευση ότι θα σπουδάσουν στα Ομογενειακά σχολεία.

Οι ενδιαφερόμενες/οι παρακαλούνται να αποστείλουν το συντομότερο δυνατόν email στη διεύθυνση: npar@otenet.gr εκδηλώνοντας το ενδιαφέρον τους, ώστε να αρχίσει η διαδικασία της πιθανής ένταξής τους στην αναφερόμενη Δράση.

ΔΡΑΣΗ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΕΛΠΙΣ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΥΠΟΤΡΟΦΙΕΣ ΓΙΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΕΣ ΣΠΟΥΔΕΣ ΣΕ ΑΕΙ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ ΓΙΑ ΠΤΥΧΙΟΥΧΟΥΣ ΑΕΙ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΙΚΗ ΚΑΤΑΓΩΓΗ

Το Πρόγραμμα είναι ανοικτό σε συνεχή βάση και έχουν επιλεξιμότητα οι απόφοιτες/οι ΑΕΙ με την προϋπόθεση ότι έχουν ή θα γίνουν δεκτοί από Πανεπιστήμια της Κωνσταντινούπολης σε οποιαδήποτε κλάδο επιστήμης. Οι υποψήφιοι/οι παρακαλούνται να επικοινωνήσουν με την ΟιΟμΚω npar@otenet.gr

Ευχαριστίες του Δ.Σ. για τις Δωρεές

Ιούνιος 2024

Πρόγραμμα Κοινωνικής Αλληλεγγύης

- Σολομών Ουναίνεντ Ρεαλτορς 200 Ευρώ
 - Παναγιώτης Μπέτζιος εις μνήμη Άννας Πετσάλη 500 Ευρώ
 - Μαρία Χρηστίδου 50 Ευρώ
- Πρόγραμμα Υποτροφιών
- Αριστεμενόπουλος ΕΠΕ και Αμαλία Βερυκοκίδου 100 Ευρώ

Ομιλία Ν. Ουζούνουγλου στη μνήμη του καθηγητή Βασίλειο Κασαπίδη Στην εκδήλωση της εταιρείας Peoplecert στην Μεγάλη του Γένους Σχολή (18/5/2024)

Παναγιώτατε Δέσποτα, Σεβασμιότατοι Αρχιερείς, Αξιότιμοι διπλωμάτες, κ. Βύρων Νικολαΐδη, Αξιότιμοι συμπολίτες.

Πιστεύω στην ανάγκη να μνημονεύσουμε την Μονή Βατοπεδίου και τον Γεώργιο Ζαρίφη διότι το κτήριο που βρισκόμαστε της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής αναγέρθηκε το 1880 με δύο τις δωρεές αυτών. .

Ο αείμνηστος Βασίλειος Κασαπίδης γεννήθηκε το 1924 στην Βλάχκα, που βρίσκεται στα νότια της εντειχισμένης Πόλης. Σπούδασε στην Αστική Σχολή Βλάχκας και στην συνέχεια στην Πατριαρχική Μεγάλη του Γένους Σχολή το διάστημα 1936-1940. Ακολούθως, το 1940 ,εγγράφηκε στο Πανεπιστήμιο της Κωνσταντινούπολης στην Σχολή Φυσικών Επιστημών στο Τμήμα Χημείας και είχε την τύχη να διδάσκουν εκείνη την εποχή κορυφαίοι καθηγητές Εβραίοι που είχαν διαφύγει από την Γερμανία και στους οποίους η Τουρκία είχε χορηγήσει έδρες. Ήταν μια ενέργεια πραγματικά θαρραλέα για την εποχή καθώς η καταγωγή τους ήταν Εβραϊκή , από την Γερμανία. Ήταν πολύ τυχερή εκείνη η γενιά που πήρε αυτή την παιδεία από κορυφαίους καθηγητές: ήταν ο Willy Drager -πολύ γνωστός για τα βιβλία του στην Μηχανική, ο Harry Demmbar στη Φυσική και ο France Arndt που αργότερα βραβεύτηκε με Nobel Χημείας.

Μετά την αποφοίτησή του, αρχικά εργάστηκε στο Ομογενειακό βυρσοδεψείο των Αδερφών Ντούλου και τα απογεύματα στο Χημικό Εργαστήριο Ιακωβίδη μεταξύ των ετών 1950-1952. Άνθρωπος που ήθελε να μάθει, πήγε στο νοσοκομείο Numune στην Χαλκηδόνα και εκπαιδεύτηκε σε θέματα Βιοχημείας. Για αυτό και λειτούργησε δικό του Μικροβιολογικό εργαστήριο μέχρι το 1988 στο Σταυροδρόμι.

Το 1949 διορίστηκε για πρώτη φορά καθηγητής Χημείας στην Ιερά Θεολογική Σχολή της Χάλκης και ταυτόχρονα στην Πατριαρχική Μεγάλη του Γένους Σχολή το 1950 όπου υπηρέτησε για συναπτά 38 έτη. Στο Ζωγράφειο Λύκειο υπηρέτησε από το 1949 έως το 1989.

Διορίστηκε από το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κοσμήτορας Μυρεψός τέσσερις φορές : το 1960, το 1973, το 1983 και το 1992.

Αναγκάστηκε να εκπατριστεί το 1990 και εγκαταστάθηκε στην Αθήνα όπου είχε τακτική συνεργασία με την εφημερίδα Ο Πολίτης. Είχε δική του στήλη στην 3^η σελίδα και ανέλυε αντικειμενικά τις πολιτικές εξελίξεις κυρίως μεταξύ των δύο κρατών. Είναι γνωστό ότι είχε συγκροτήσει ένα σημαντικό αρχείο για μια άκρως θλιβερή ιστορία ενός σφετεριστή, του γνωστού Ευθύμ Καραχισαρίδη. Αυτή η μελέτη αξίζει κάποτε να αξιοποιηθεί. Απεβίωσε το καλοκαίρι του 2000.

Υπήρξα μαθητής του από 1967-1969 και όπως όλους τους άλλους καθηγητές μου τον μνημονεύω ως ευεργέτη μου, πάντοτε με ευγνωμοσύνη.

Ποιο ήταν όμως το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του Βασιλείου Κασαπίδη;

Είχε μια διαφορά από τους υπόλοιπους καθηγητές. Ενώ όλους τους καθηγητές όταν τους έβλεπες καταλάβαινες ότι ήταν εκπαιδευτικοί, στην περίπτωση του Β. Κασαπίδη αυτό δεν ήταν σαφές. Είχε έναν διαφορετικό δικό του τρόπο παρουσίας, σφριγηλός, ευθυτενής, πάντοτε φαινόταν πολύ νέος. Είχε ιδιαίτερο χιούμορ. Στην αρχή της χρονιάς έδειχνε την εικόνα ενός πολύ αυστηρού αλλά μετά καταλάβαινες ότι δεν ήταν. Μερικές φορές ο καθηγητής πρέπει να είναι λίγο θεατρίνος. Πρέπει να επικοινωνεί με την τάξη. Ήλεγχε όλη την τάξη χωρίς φωνές.

Το μάθημα γινόταν στο Εργαστήριο Χημείας που βρίσκεται ακόμα και σήμερα στην ίδια θέση αριστερά προς την ανατολική πλευρά του κτηρίου, αντιδιαμετρικά του Εργαστηρίου Φυσικής. Η διδασκαλία γινόταν ζωντανά με πειράματα. Ένα χαρακτηριστικό του ήταν ότι δεν ήθελε να ανοίγουμε ποτέ τα παράθυρα της τάξης. Τα παράθυρα ήταν κλειστά με σιδερένια παραθυρόφυλλα που δεν άνοιγαν ποτέ. Είμασταν τότε τουλάχιστον 25 παιδιά, επικαλούμασταν τις χημικές ουσίες των πειραμάτων και τον παρακαλούσαμε να ανοιχθούν. Ενώ έλεγε όχι δεν χρειάζεται, μια φορά το καταφέραμε. Δεν έγραφε πολύ στον πίνακα. Είχαμε μια πολύ καλή επικοινωνία. Πάντοτε στην διδασκαλία, εκτός από το χιούμορ, έμπαινε και σε επίκαιρα θέματα. Ήταν η εποχή του Ψυχρού Πολέμου και κατά την διάρκεια του μαθήματος γινότουσαν και συγκρίσεις μεταξύ των δύο πλευρών. Είχε πει το εξής που δεν θα ξεχάσω : «Και στις δυο πλευρές υπάρχουν αδικίες αλλά τουλάχιστον στην Δύση μπορεί να υπάρξει και κάποιος εισαγγελέας ο οποίος έχει συνείδηση για να δώσει δικαιοσύνη.»

Ήταν ένας δάσκαλος με την πραγματική έννοια. Διατηρούσε επαφή όταν τελείωνε το σχολείο. Όταν αποφοιτούσαμε ζητούσε από τους τελειόφοιτους μια έκθεση για το τι σκοπεύουν να κάνουν στην ζωή τους. **Να είναι αιώνια η μνήμη του.**

Summary of the articles in the present Newsletter of the Ecumenical Federation of Constantinopolitans (EFC)

- Organization of a Side Event at the U.N. Headquarters in Geneva on the: "The State's obligation to guarantee reparations in cases of minority rights violations: The case of the Greek Minority in Türkiye" (English—Greek) , p. 1-5.
- KEY NOTE SPEECH IN THE EVENT AT U.N. GENEVA , "On behalf of the National Minorities who are the Global Majority" Dr. Marcus Anthony Hunter (English),p. 6-21.
- Speech of His All Holiness the Ecumenical Patriarch Bartholomew at the opening of the 4th International Conference of the Archons of the Ecumenical Patriarchate (Athens 27-29 May 2024) on the subject "Protection of religious freedom, democracy and human rights" (Greek), p.22-27.
- Social Solidarity Program of EFC, p. 28-29.
- Announcements of EFC, p.30-32.

İstanbulu Rumların Evrensel Federasyonunun (İREF) Bu Bültende yer alan makalelerin özeti

- BM Genevre Merkezinde Yan Etkinlik Organizasyonu : "Azınlık haklarının ihlali durumunda Devletin tazminatı garanti etme yükümlülüğü: Türkiye'deki Rum Azınlığın Durumu" (İngilizce-Yunanca),s.1-5.
- B.M.'DEKİ ETKİNLİKTE ANA KONUŞMA , "Küresel Çoğunluk Olan Ulusal Azınlıklar Adına" Dr. Marcus Anthony Hunter (İngilizce), s. 6-21
- Ekümenik Patrik Hazretleri Bartholomeos'un 4. Uluslararası Ekümenik Patrikhane Arhonorları Konferansı'nın (Atina 27-29 Mayıs 2024) açılışında "Dini özgürlüklerin, demokrasinin ve insan haklarının korunması" konulu konuşması (Yunanca) , s.22-27.
- .EFC'nin Sosyal Dayanışma Programı, s. 28-29.
- EFC Duyuruları, s.30-32.

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΟΙ.ΟΜ.ΚΩ

- «Η Ενωση Κωνσταντινουπολιτών» με τα δύο μέλη σωματεία <http://www.enokon.gr/>
 - «Νέος Κύκλος Κωνσταντινουπολιτών»
 - «Σωματείο Ελλήνων Υπηκόων Απελαθέντων εκ Τουρκίας»
- «Ένωση Ομογενών εκ Κωνσταντινουπόλεως Βορείου Ελλάδος» <https://sylogoskbe.wordpress.com/>
- «Αδελφότης Κωνσταντινουπολιτών Μεγάλου Ρεύματος "Ο Ταξιάρχης"» <http://www.megarevma.gr/>
- «Σύνδεσμος Μεγαλοσχολιτών» <http://www.megalisxoli.gr/>
- «Σύλλογος Ζαππίδων» <https://www.facebook.com/events/610745252286345/>
- «Σύνδεσμος Κεντρικιάδων»
- «Σύνδεσμος Ιωακειμειάδων»
- «Φιλανθρωπικός Σύνδεσμος Γαλατά Κωνσταντινουπόλεως»
- «Αθλητικός Όμιλος Ταταύλα» <http://www.tatavlasc.gr/>
- «Αθλητικός Σύλλογος Πέρα» <http://as-pera.gr/>
- «Αθλητικό Βυζαντινό Κέντρο»
- Σύλλογος Πριγκηπιανών «Άγιος Γεώργιος ο Κουδουνάς» <https://www.facebook.com/SylogosPrigipianon/>
- «Μορφωτικός Σύνδεσμος Χάλκης «Ο Άγιος Νικόλαος»» <http://www.halki-morf-sind.gr/>
- «Ο Εν Αθήναις Σύλλογος Μουσικοφίλων Κωνσταντινουπόλεως» <http://www.cmkon.org>
- «Σύνδεσμος των εν Ελλάδι Ζωγραφειωτών Κωνσταντινουπόλεως» <http://sezografyon.gr/home/>
- Εστία Κωνσταντινουπόλεως <http://estiakon.gr/>
- Σύνδεσμος Ελλήνων Βετεράνων Αθλητών Στίβου Κωνσταντινουπολιτών
- Μορφωτικός Σύνδεσμος Μακροχωρίου Κωνσταντινουπόλεως «Το Έβδομο του Βυζαντίου» <https://www.facebook.com/makrochoricon>.
- Εθελοντές για την Κωνσταντινούπολη.

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΕΚΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Γερμανίας»
- «Ομοσπονδία Κωνσταντινουπολιτών Αυστραλίας» με 3 σωματεία στις περιοχές της Αυστραλίας
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Ελβετίας» www.agcos.ch
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Ηνωμένου Βασιλείου» <https://www.facebook.com/acguk.net/>

ΑΡΩΓΑ ΜΕΛΗ

- «Επτάλοφος» Ιστορική Βιβλιοθήκη Μελέτης και Έρευνας
- Σύλλογος των Φίλων της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής.
- Φίλων Βυζαντινών Τεχνών
- Πολιτισμού & Κοινωνικής Ανάπτυξης.
- Ένωση Κωνσταντινουπολιτών Μικρασιατών Βορείου Αττικής η "Αγία Σοφία".
- Εταιρεία Μελέτης της καθ' ημάς Ανατολής <https://www.facebook.com/etmelan1/>
- Ελληνικός Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Σικάγου.
- Ελληνικός Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών περιοχής Washington D.C.